

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: D. B.**, nar. ..., Ev. č. X, st. přísl. Ukrajina, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková, *zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2017, č.j. OAM-57/LE-LE05-LE05-PS-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podal blanketní **žalobu** (soudu doručena 20.4.2017) proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o

azyly, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 17.7.2017, a požádal o ustanovení Mgr. Ing. Jakuba Backy svým zástupcem, aby tento mohl poskytnout účinnou ochranu žalobcovým právům.

Ustanovený zástupce v **doplnění žaloby** ze dne 10.5.2017 namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. K tomu ocitoval pasáž týkající se neúčinnosti zvláštních opatření, začínající ve spodní polovině str. 4 napadeného rozhodnutí a končící na str. 5 (dokončení odstavce). Předmětné vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ustanovení § 47 zákona o azylu považoval žalobce za zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Žalovaný fakticky zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což je zjevně nesmyslné a nepřijatelné. Podle článku 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (*dále jen „přijímací směrnice“*): „Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“ Tento princip se poté promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něž „ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření“. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a žalovaný je povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie.

Prakticky jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného na účelovost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu bylo to, že žalobce nevycestoval v době určené rozhodnutím o vyhoštění, přičemž se ovšem žalovaný nijak nezabýval specifickými okolnostmi žalobcova případu, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný nesprávně vycházel z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti žalobcova nevycestování, aniž by hodnotil to, že jediným důvodem nevycestování byla domněnka, že žalobce dosud disponuje právem pobývat na území ČR s ohledem na první rozhodnutí o správním vyhoštění, v němž bylo rozhodnuto o tom, že jsou dány překážky vycestování. Jelikož bylo nové rozhodnutí o správním vyhoštění doručeno toliko opatrovníkovi, který navíc neprojevil zájem na dohledání žalobce, nelze konstatovat, že by žalobce vědomě porušoval právní řád ČR, anebo se dokonce jakkoli skrýval.

Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), jakož i do zákona o azylu, byla nutnost implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících

státních příslušníků třetích zemí (*dále jen „návratová směrnice“*), k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24.12.2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7.12.2011, čj. 1As 132/2011-51, a ze dne 28.3.2012, čj. 3As 30/2011-57. Např. v rozsudku ze dne 7.12.2011, čj. 1As 132/2011-51, tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí; k tomu žalobce ocitoval podstatnou pasáž odůvodnění tohoto rozsudku.

Žalobce rovněž upozornil na to, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem čj. 5As 20/2016 ze dne 28.2.201[7] po předložení věci rozšířenému senátu výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Tímto rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ovšem odpadl zásadní argument pro zajištění žalobce (tj. odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9As 192/2014 ze dne 30.9.2014). Bez bližšího a individualizovaného posouzení míry pravděpodobnosti, že žalobce bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany a nebude spolupracovat, je pak rozhodnutí nepřezkoumatelné. Pokud by je soud považoval za přezkoumatelné, žalobce zdůraznil, že v jeho případě bylo zřejmé, že není dán důvod k neuložení zvláštních opatření, jelikož je zřejmé, že žalobce nevěděl o tom, že již odpadla překážka vycestování a on je povinen vycestovat, což jsou důvody způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Jelikož tedy žalovaný posoudil situaci žalobce nepřijatelně paušálně, bez potřebné individualizace jeho případu, bez zohlednění toho, že žalobce netušil existenci rozhodnutí, podle nějž již odpadly překážky jeho vycestování, a dále žalovaný odkazoval na nepřiléhavý a překonaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, aniž by se vypořádal s tím, že žalobce se dobrovolně dostavil na orgán cizinecké policie, v dobré víře o legalitě svého pobytu na území ČR, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, eventuálně nezákonnosti. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** s podanou žalobou nesouhlasil, neboť měl za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalobce byl, dle informací poskytnutých Policií ČR na základě spolupráce mezi orgány (ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o azylu), rozhodnutím čj. KRPA-110539/ČJ-2017-000022 ze dne 26.03.2017 zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 25.03.2017 při policejní kontrole vozidla v Praze 1 předložil policejní hlídce správní rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie (*dále jen „ŘSCP“*), nepředložil však žádný doklad totožnosti ani doklad opravňující jej k pobytu na území ČR. Lustrací

v příslušných evidencích bylo zjištěno, že cizinec má záznam v evidenci nežádoucích osob. Jelikož vzniklo podezření, že cizinec na území pobývá neoprávněně, byl zadržen a eskortován na OPKPE Praha. Při následné osobní prohlídce u něj byl zjištěn sáček s bílou krystalickou látkou, kterou označil za pervitin a která byla následně detekována jako amfetamin. Jelikož se vzhledem k množství jednalo o přestupek, byla žalobci uložena pokuta. Dalším šetřením bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným dokladem opravňujícím jej k pobytu na území ČR a že mu bylo správním rozhodnutím čj. KRPA-333649-22/ČJ-2015-000022 ze dne 15.08.2015, které nabylo právní moci dne 14.12.2015, uloženo vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Současně však byl shledán důvod znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců, a rozhodnutí proto nebylo vykonatelné. Žalobce nerespektoval povinnosti uložené mu zákonem, nepožádal o vydání víza za účelem strpení pobytu a neupravil svůj pobyt na území ani jiným způsobem. Následně byl důvod znemožňující vycestování podroben přezkoumání rozhodnutím čj. KRPA-411565-11/ČJ-2016-000022 ze dne 29.12.2016, které nabylo právní moci dne 14.01.2017 a vykonatelnosti dne 14.02.2017, a bylo zjištěno, že tento důvod pominul, jmenovanému proto byla stanovena nová lhůta pro vycestování, a to právě do dne 14.02.2017. Žalobce ve lhůtě nevycestoval. Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění, svým jednáním tedy mařil výkon tohoto správního rozhodnutí. Z toho důvodu byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude nadále respektovat a bude i nadále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 26.03.2017 žalobce mj. sdělil, že z ČR zpět na Ukrajinu nevycestoval jen proto, že o této povinnosti nevěděl, jinak by vycestoval dobrovolně. Současně potvrdil, že věděl o nutnosti požádat o vízum, věc však neřešil. Prohlásil, že je ženatý a bezdětný, má v ČR otce, jeho matka žije v Rusku, manželka je na Ukrajině, kde má ještě dědečka. Vypověděl, že na Ukrajině byl naposledy v r. 2015, poté získal polské vízum a odjel do Polska, kde byl asi půl roku. Dodal, že poté jel do ČR na návštěvu za otcem, který zde má trvalý pobyt. Sdělil, že nežije ve společné domácnosti s občanem EU a že nikdy nežádal o mezinárodní ochranu. Pokračoval, že občas pracuje jako pomocný dělník na stavbách, ačkoli nemá povolení k zaměstnání či výdělečné činnosti. Neuvedl žádnou překážku vycestování. Dne 29.03.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR a aktuálně se nachází v Zařízení pro zajištění cizinců Balková.

Z pobytové historie žalobce vyplývá, že si svého nelegálního pobytu byl vědom. Sám potvrdil do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, že „*věděl o nutnosti podat žádost o vízum, věc však neřešil*“. Žalobce prokazatelně požádal o mezinárodní ochranu až poté, co mu bylo správním rozhodnutím uloženo vyhoštění, a po svém opakovaném zadržení policií, zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců dne 26.03.2017, i přesto, že dle své výpovědi pobýval v ČR a v Polsku od počátku r. 2015. Z takového jednání žalovaný vyvozoval účelovost podané žádosti. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR (viz vědomé nerespektování povinnosti vycestovat z území Evropské unie, přestože mu bylo uloženo správní vyhoštění). Jednání žalobce, jak plyne z jeho pobytové historie, nedává

dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu žalovaný dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí na str. 4-5. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.10.2016, čj. 7Azs 185/2016-23). Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nebylo možno přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

Žalovaný setrval na svém stanovisku, že v případě žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany zajištěného dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byly naplněny kumulativně tři podmínky, a to: 1) Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v zařízení pro zajištění cizinců, což se nepochybně stalo. 2) Dále musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V případě žalobce je nesporné, že mu byla uložena rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutí o jeho vyhoštění nerespektoval a svou žádost o mezinárodní ochranu podal právě v okamžiku, kdy mu již reálně hrozilo, že bude vyhoštění realizováno. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti, což dle žalovaného bylo v případě žalobce dáno. 3) Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení o zajištění žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Žalovaný měl za to, že všechny tři podmínky v případě žalobce byly naplněny a nesporně toto bylo podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí.

Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Žalovaný měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný správní orgán nedůvodnými, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrl do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*)].

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu. Ze správního spisu soud doplnil, že v rámci rozhodnutí o zajištění dle § 124 zákona o pobytu cizinců se správní orgán s tvrzením o nevědomosti žalobce stran nutnosti vycestovat, když odpadly překážky vycestování, vypořádal tak, že cizinec měl neodkladně po vydání prvotního rozhodnutí o správním vyhoštění vyhledat pracoviště OAMP a požádat o vízum za účelem strpení pobytu, to však neučinil a svou situaci neřešil. Svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce odůvodňoval tím, že je zaregistrovaný k pobytu a žil v Luhansku, kde probíhají válečné operace, a má strach o život. Dne 30.3.2017 žalobce mj. uvedl do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že Ukrajinu opustil počátkem r. 2015 se svým pasem a polským pracovním vízem na 1 rok. Pas v ČR ztratil a platnost víza mu skončila asi 2 týdny po příjezdu do ČR. Z Ukrajiny odjel kvůli válce.

Žalobní námitky žalobce se vztahovaly k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření žalobci. Vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu tak, jak k němu žalovaný přistoupil v napadeném rozhodnutí, považoval žalobce za zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Žalovaný totiž použil stejnou argumentaci jak k otázce důvodnosti zajištění, tak k otázce neúčinnosti zvláštních opatření, což je zjevně nepřijatelné a v rozporu s čl. 15 preambule přijímací směrnice i se samotným § 46a odst. 1 zákona o azylu. Jedinou odlišností zůstalo odkazování na nevycestování žalobce v době určené rozhodnutím o vyhoštění, když přitom žalobce nevycestoval jen z toho důvodu, že se domníval, že stále disponuje právem pobývat na území ČR vzhledem k existenci překážek vycestování. Nové rozhodnutí o správním vyhoštění bylo doručeno toliko opatrovníkovi, který žalobce neinformoval. V žalobě bylo argumentováno též nutností výkladu v souladu s návratovou směrnicí, v důsledku jejíž implementace došlo k zavedení zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců i zákona o azylu, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2011, čj. 1As 132/2011-51, a ze dne 28.3.2012, čj. 3As 30/2011-57. Dále žalobce upozornil též na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2017, čj. 5Azs 20/2016-38, díky němuž odpadl zásadní argument pro zajištění žalobce: odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, čj. 9Azs 192/2014-29. Shrnul, že bez bližšího posouzení míry pravděpodobnosti, že žalobce bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Alternativně pak namítal nezákonnost rozhodnutí, neboť žalovaný nevzal v úvahu nevědomost žalobce o odpadnutí překážky vycestování a jeho dostavení se na orgán cizinecké policie v dobré víře.

Soud vzal při posuzování žalobních námitek v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. mj. uvádí: „*Jelikož je nutné **na základě přepracované přijímací směrnice** před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]*“ (zvýrazněno zdejším soudem). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „[v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, na niž žalobce odkazoval a která se týkala neúčinnosti zvláštních opatření (str. 4-5), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr, k němuž žalovaný dospěl. Těmito okolnostmi byly neoprávněný pobyt žalobce na území ČR bez platného pobytového oprávnění; nerespektování povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie; uvádění obav z návratu do domovského státu teprve v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv mu dané skutečnosti musely být známy již dříve, před zajištěním policií, když situace na východě Ukrajiny je obecně známou skutečností již od r. 2014; snaha vyhnout se vyhoštění za použití veškerých dostupných možností; nevyřízení si víza za účelem strpění pobytu, když první rozhodnutí o vyhoštění nebylo vykonatelné, jakož i přechovávání malého množství psychotropní látky, kdy na základě těchto skutečností žalovaný dospěl k závěru, že toto opakované nerespektování právního řádu ČR, nerespektování uložených povinností a účelové jednání je důvodem neúčinnosti zvláštních opatření. Žalovaný správní orgán tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu.

Ani směrnice, ani zákon o azylu nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. Soud se proto nemohl ztotožnit s námitkou nepřijatelnosti použití totožné argumentace, když rozhodnutí správního

orgánu o zajištění cizince je možno posuzovat jako jeden celek, neboť k závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na str. 5 vedly žalovaného právě veškeré okolnosti uvedené na předcházejících str. 1-5 napadeného rozhodnutí. I podle směrnice je třeba 1) posoudit možnost uložení alternativních opatření, 2) až poté je možné žadatele zajistit. Žalovaný postupoval v souladu s touto posloupností. To, že žalobce nevycestoval z území v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, nebylo mezi stranami sporné. Soud ovšem také shledal, že tato skutečnost, spolu s ostatními rozhodnými skutečnostmi, odůvodňovala závěr o neúčinnosti zvláštních opatření, neboť všechny skutečnosti je třeba posuzovat v jejich souhrnu. Soud nemohl přisvědčit žalobci v jeho tvrzení, že nevěděl o svém vyhoštění, resp. o neexistenci překážek jeho vycestování. Žalobce totiž toto své tvrzení ničím nepodložil. Případný liknavý přístup opatrovníka, a z širšího pohledu i liknavost žalobce samotného, který se zřejmě o svůj status z hlediska oprávněnosti pobytu příliš nezajímal, nemůže vést k opačnému závěru ohledně možnosti uložení zvláštních opatření.

K argumentaci návratovou směrnicí soud uvádí, že na nyní projednávanou věc není aplikovatelná, neboť sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o azylu uvedl, že zavedení institutu zvláštních opatření je důsledkem implementace přijímací směrnice. Správní řízení o správním vyhoštění a o udělení mezinárodní ochrany jsou dvěma oddělenými správními řízeními, která nelze směšovat. V řízení o napadeném rozhodnutí proto nelze návratovou směrnicí argumentovat, když přijímací směrnice obsahuje svoji vlastní úpravu zajištění s odlišnými důvody zajištění. Z téhož důvodu nejsou v nyní projednávané věci přílehlavé ani rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 1As 132/2011-51 a 3As 30/2011-57, neboť oba směřovaly k otázce zajištění podle zákona o pobytu cizinců a návratová směrnice na ně aplikovatelná byla.

Soud neshledal použitelným ani usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 5As 20/2016-38, neboť i to se týkalo zajištění za účelem správního vyhoštění. Navíc se dle soudu v případě použití rozsudku Nejvyššího správního soudu pod čj. 9As 192/2014-29 nejednalo o „zásadní argument“ ve prospěch zajištění, jak tvrdil žalobce, nýbrž jen o jeden z argumentů v rámci celé množiny. Byť by tedy rozsudek čj. 9As 192/2014-29 nebyl na danou věc použitelný, i nadále zde byl dostatek argumentů pro nemožnost uložení zvláštních opatření a nepoužitelnost jen jednoho z nich na tom nemohla nic změnit.

Konečně soud shledal, že žalovaný se tím, zda je pravděpodobné, že žalobce bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany, zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí (srov. *„Z postupu jmenovaného je tedy zřejmé, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat na území ČR, byť nelegálně, využije jakékoli možnosti, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem jmenovaného ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, když se jich ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany.“*). Soud rovněž již výše konstatoval, že tvrzená nevědomost žalobce nemůže zhojit skutečnosti svědčící pro neúčinnost zvláštních opatření, neboť se v případě žalobce jednalo o ničím nepodložené tvrzení a žalobce podle všeho sám nevyvíjel značnější aktivitu k tomu, aby se o své pobytové situaci dále informoval. Z toho důvodu napadené rozhodnutí nebylo dle zjištění soudu nepřezkoumatelné ani nezákonné.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 25.4.2017, čj. 17A 52/2017-13, byl zástupcem ustanoven Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 10.5.2017) ve výši 3.100,-Kč/úkon, celkem tedy 6.200,-Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300,-Kč/úkon, celkem tedy 600,-Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428,-Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 6. června 2017

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně